

Celoštátna súťažná prehliadka alternatívneho divadla
Súčasť 87. ročníka súťaží divadelných súborov – Scénickej žatvy

EXIT09

festivalový denník číslo 1.

zvonček

Moja mama povedala, že keď budem mať dobré známky, tak môžem ísť na zájazd s divadlom. Že môžem ísť normálne bez našich, len s deckami zo súboru.

Tak som sa dobre učila, celý rok. Bola som na olympiáde z angličtiny a skončila som druhá v školskom kole. Bola som na Hollého pamätníku, Hviezdoslavovom Kubíne, Dilongovej Trstenej. Bola som aj na Beniakových Chynoranoch, Šalianskom Matkovi, Vansovej Lomničke a Timravinej studničke. Zbierala som gaštany a nosila som do školy papier do zberu a dostali sme potom zadarmo 4 nové roľky a bola som nástenkárka a spievam v školskom zbere. Tak mama povedala, že dobre.

S divadlom sa chystáme na Exit do Levoče. Predtým to bola prehliadka alternatívneho divadla, tak sme tam nemohli, lebo tam sa fajčí v každom predstavení a pije sa pivo a všetci sú hore dlho až do rána. Ale tento rok je to už prehliadka čisto len divadla mladých, tak tam konečne ideme aj my. A možno aj niečo vyhráme, to by bolo super.

Pôjdu tam aj Samo a Miro, určite budú obidvaja chcieť so mnou sedieť v autobuse.

Samo je môj najlepší kamarát, ale mame sa vôbec nepáči. On si stále niečo kreslí, aj keď je u nás a stále je pokreslený od farbičiek a fixiek. A keď si dokreslí, tak čaká, čo mu moja mama dá jesť. No a mama ešte hovorí, že Samo tajne fajčí za školou, ale ja tomu neverím, lebo ho jeho tatko čakáva každý deň po škole, aby nechodil sprejovať po garážach a išiel rovno domov.

Mama má radšej môjho spolužiaka Mira, lebo Miro má jednotky zo slovinu a píše dobré slohy a jeho mama chodí s mojou mamou na kozmetiku. Ale podľa mňa je Miro úplne, že mimo, lebo keď všetci v triede čítali Harryho Pottera, on čítal Tajovského Statky-zmätky.

Ale to je jedno, hlavne, že ma naši pustia na výlet celkom samu. Strašne sa už na to teším.

...

Ja sa asi zbláznim! Volala k nám domov učiteľka, že nemá kto ísť robiť dozor na Exit do Levoče. Mama povedala, že v pohode pôjde. A potom mi povedala, že lebo že keď som sa celý rok tak dobre učila a všetko, tak že si zaslúžim, aby sme boli na výlete spolu. Že či sa teším.

No, tak to je úplne, že :-)

DARIUŠKA FEHÉROVÁ

slohová práca

téma
odpovedá michal ditte

Deti a mládež čelia v dnešnej dobe množstvu lákadiel: televízia, internet, zábava bez zodpovednosti a sloboda bez hraníc. Môže divadlo obstáť v takejto konkurencii?

Samozrejme, že môže. Otázne je, v akej forme. V USA je napríklad teraz very trendy dramatická výchova na univerzitách, kde sa inžinieri a manažéri prostredníctvom divadla učia vystupovaniu a vyjadrovaniu pred ľuďmi. Divadlo sa tak stáva istým prostredníkom ko-

munikácie u ľudí, ktorí majú s divadlom spoločné pramálo. Je pravdepodobné, že títo istí ľudia získajú k divadlu pozitívny vzťah a začnú ho aj vyhľadávať. Ak pánbožko dá, možno sa niečo podobné v nejakom štádiu budúcnosti uskutoční aj u nás. Bola by to dozaista renesancia divadelného umenia. A potom je jedno, či sú tu všetky tie výdobytky modernej doby, sociálne siete, neobmedzený internet či lacné české dévédéčka.

slohová práca

téma
odpovedá miroslav dacho

Samotná otázka je si odpoveďou. Ak zaznela vo festivalovom denníku Celoštátnej súťažnej prehliadky divadla mladých, znamená to, že áno! Otázne je, čo znamená obstáť, jednému stačí obstáť tak, iný chce obstáť už inak. Je to jedného i druhého slobodné rozhodnutie, za ktoré ponese zodpovednosť. A z tohto slobodného rozhodnutia pramení aj miera „obstátia“ divadla v tzv. konkuren-

cii. Ak mu dáme riadne obstáť, obstojí, ak mu dáme obstáť len tak-tak a či vôbec, možno neobstojí, ale „zaostojí“. A opäť je to v oboch prípadoch len naše slobodné rozhodnutie, za ktoré bude treba niesť zodpovednosť. Rovnako slobodné je rozhodnutie, či sa ju niekomu ne/chce niesť – zodpovednosť. Či sa mu chce, či nechce tú zodpovednosť niesť, zase len bude za to zodpovednosť niesť.

Žalobaba žaluje

ALENKA PRED ZRKADLOM // silvester lavrík // emília šavelová
// dss totetam // zuš kežmarok

Alenka pred zrkadlom Silvestra Lavríka je vhodným titulom pre nástročnú generáciu nežného pohlavia, najmä preto, že kvalitných predlôh pre túto skupinu amatérskych tvorcov je v našich zemepisných dĺžkach a šírkach menej ako šafranu. Ak tvorcovia siahnu po tomto texte, vyhnú sa zbytočným patetizmom a, na strane druhej, získajú hutný inšpiračný materiál.

Pôvodne monodráma sa u inscenátorov z DDS Totetam z Kežmarku zmenila na hru pre dve Alenky. Jedna Alenka ako lyrizovaná, poetická, snová a tá druhá ako jej pravý opak. Napriek tomu je to stále tá istá Alenka – mladé dievča so všetkými svojimi komplexami, obavami, snami a zapálenými lýtkami. Tento jednoduchý a ľahko čitateľný dramaturgický zámer však mierne stroskotal na nedostatočnej intenzite kontrastu medzi oboma protagonistkami. Istú nedôslednosť môžeme nájsť i v režijnom koncepte, v ktorom absentovalo vytváranie situácií a ordinárne konanie postáv, prostredníctvom ktorých by herečky mohli (a najmä mali) obsiah-

nuť celú škálu emócií mladého dievčaťa, aké ponúka autor textu.

Ďalším kameňom úrazu produkcií tohto typu (teda monodramatického) je určenie adresáta myšlienok. Samozrejme, v divadle väčšinou sedí divák a teda je všetko určené práve jemu, ak však herečky komunikujú raz s fiktívnou mamou, neskôr akoby priamo s divákom (v rámci akejsi nechcenej interakcie) a inokedy samé so sebou, spôsobuje to istú disproporciu. Jednou z najzaujímavejších častí

inscenácie je stretnutie Aleniek so svojimi Anjelmi. Táto časť narába s jemnou snovou víziou dievčat, v jemnej znakovnej reči. Situácia by však bola omnoho silnejšia v prípade, keby v samotnom celku inscenácie fungovalo napätie a emócia. Takto sa objavil len osamotený poetický obrázok nemých bezpohlavných Anjelov, ku ktorým sme si vďaka Alenkám nevybudovali žiadny vzťah. Ťažko môžeme potom chápať i samotné Alenky.

MICHAL DITTE

**Režisérka inscenácie Emília Šavelová:
Lavrík u mňa ležal pätnásť rokov**

Prečo ste sa rozhodli inscenovať práve tento starší text Silvestra Lavríka?

Tento text poznám ešte z obdobia pred pätnástimi rokmi, keď Silvester pôsobil

ako pedagóg na ZUŠ. Napísal ho vtedy pre jednu svoju študentku, ako divadlo jedného herca. Ten text ležal u mňa v zásuvke pätnásť rokov. Ja som hľadala vhodný materiál pre moje súčasné absolventky, ktoré však boli dve. Rozhodli sme sa ho preto upraviť do tejto podoby, ktorá je teraz na

javisku. Žiadny hlboký dramaturgický zámer za tým teda hľadať netreba. Bola to totiž trochu aj z núdze cnosť.

Už ste naznačili, že došlo k úprave pôvodného textu, pôvodnú monodrámu ste upravili a vytvorili aj druhú postavu. Logicky tak vznikol i významový posun. Do akej miery to malo vplyv na vašu prácu s týmto textom?

Keďže herečky sú typovo veľmi odlišné, prišla nám táto koncepcia veľmi vhod. Rozhodli sme sa zvýrazniť najmä paradoxy a kontrapunky, ktoré z toho vyplývajú.

V inscenácii využívate živý hudobný podklad. Prečo ste sa rozhodli využiť túto formu hudobného sprievodu?

Ja osobne dávam prednosť živej hudbe pred záznamom. Tá totiž komunikuje s hercom na javisku veľmi spontánne a ZUŠ ponúka takúto možnosť.

Zhovárať sa MIROSLAV ZWIEFELHOFER

Žalobaba žaluje

ŠŤASTNÝ DEŇ // marián lacko, Ľ. jánsky // marián lacko
// ds alterna // rimavská sobota

Pantomíma ako jeden z divadelných druhov je na ochotníckej a najmä profesionálnej divadelnej pôde zriedkavým divadelným útvarom. Je preto potešujúce, že sa objavuje na celoštátnej prehliadke divadla mladých EXIT 09. Režisér Marián Lacko spolu s interpretom Ľubomírom Jánskym sukcesívne radenými autochtónnymi obrazmi, ťažiacimi z groteskno-gagového výrazového arzenálu, osvetľujú rozličné životné príhody protagonistu, ktoré reálne či fiktívne môže zažiť počas jedného dňa a ktoré tvorcovia logicky zastrešujú súhrným pomenovaním Šťastný deň. Škoda, že svoju inscenačnú montáž nedotvorili do podoby sémanticky i výrazovo kompaktného javiskového tvaru, ktorého čiastkové dramatické situácie by vyústili k akémusi možno aj gnómickejšiemu, metaforickejšiemu videniu sveta a v rámci neho možno aj k tým pragmatickým, utilitárnejším životným situáciám človeka. Niekedy viac či menej interpretom či možno povedať v budúcnosti vari aj mímom remeselne zvládnuté mikrosek-

encie by si v rámci inscenačného celku možno žiadali – predovšetkým kvôli jej prieraznosti a dramatickej hutnosti – jednak premyslenejšiu selekciu rozohrávaných dramatických situácií a parciálnych gagov a súčasne poctivejšiu, precíznejšiu či sústredenejšiu prácu pri ich kreovaní. Rovnako by tvorcovia mali dôslednejšie uvažovať o divadelnej funkčnosti a opodstatnenosti ústredného scénografického znaku (stolička), o jednoznačnejšom určení

jednoduchých prostredí, v ktorých sa dané sekvencie odohrávajú, ako neilustratívne stvárniť zástupnú rekvizitu a pod. Napriek uvedeným výhradám možno konštatovať, že je to dielo, ktoré svojou imaginatívnosťou a istou mierou sugescie zaujalo diváka a tvorí východiskové podložie pre ďalšiu tvorivú prácu interpreta, ktorý s pantomimickými výrazovými prostriedkami viedol zápas. Nie však márne!

MIRON PUKAN

Rozhovor s Mariánom Lackom,
režisérom inscenácie Šťastný deň.

Je to prvá pantomíma, do ktorej ste sa pustili?

Je to prvé predstavenie pantomimického charakteru. Nie je to čistá pantomíma, ale pohybovo-pantomimická groteska. Divadlo robím už dlho, ale takéto pohybové etudy robím len s tými, ktorých pripravujem na herectvo. Ale Ľudo (*protagonista, pozn. red.*), zdá sa, je viac disponovaný, preto sme sa rozhodli spojiť niekoľko etúd do jednej dlhšej inscenácie a skúsiť to hrať. Tieto etudy vznikli za niekoľko rokov ako pohybové etudy pre prvé kolo prijímačiek na herectvo. Pohyb vie Ľudo dostať do grotesknej polohy, takže už to nie je klasické pohybové divadlo. Ľudo by chcel ísť študovať pantomímu, preto si chce odskúšať, ako reaguje odborná porota aj obecenstvo.

Podľa čoho ste vyberali situácie?

Každá etuda má svoju pointu, ktorá je väčšinou humorná. Museli sme niekde urobiť skratky, niekde to zjednodušiť, skrútiť, preniesť sa cez dej.

Sú to groteskné, priam bizarné situácie. Vidíte vy takto dnešný svet, alebo je to pre vás únik z reality?

Väčšina predstavení, ktoré som robil, boli vážne, o vážnych témach. Ale mal som aj zopár humorných, ktoré boli také úlety. V nich sa objavil iný druh humoru, na aký sú ľudia zvyknutí a na to mi raz jeden kamarát, dnes už známy režisér povedal, že toto je moja poloha, to by som mal robiť. Uvedomujem si, že humor je ťažká vec, aj teraz ešte robím karikatúry a kreslený humor a viem, čo je to za námahu. Málokedy sa odvažujem robiť humorné

predstavenie, lebo nie všetci sú naladení robiť humor. Keď sa zjaví človek ako Ľudo, tak sa odvážim a idem do toho.

Komunikovali ste s hercom bez slov?

S Ľudom sa dá komunikovať aj bez slov, ale on je inak strašne ukecaný. Ale zdá sa, že pohyb je v ňom zakódovaný, je to víťaz svetového pohára v karate.

Keby ste ho nechali prehovoriť, čo by povedal?

Asi by som bol sám prekvapený, aj vy všetci by ste asi boli prekvapení. Povedal by nejaký vtip, humornú príhodu, alebo niečo z kresleného filmu, Bugs Bunny a pod. On by totiž chcel byť postavičkou v kreslenom filme.

Zhovárala sa DÁRIA FEHÉROVÁ

Žalobaba žaluje

STRETNUTIA // kolektív // eva jacevičová
// ds alfa // zuš humenné

O STRETNUTIACH, KTORÉ SA NEUSKUTOČNILI

Divadlo – už to tak býva – javí túžbu po stretnutiach a v tejto ambícii ho dopĺňa divák, keď sa ich želania stretnú, tak sa stretnú. Ideálne je, keď s rovnakým pocitom (vydarenej túžby) stretnutie aj opúšťajú, a ani sa im veru dvakrát nechce.

O takéto špecifické divadelno-divácke stretnutie sa pokúsil DS Alfa pri ZUŠ v Humennom. V inscenácii s priliehavým názvom Stretnutia chceli tvorcovia ma-

povať takpovediac alfu aj omegu našich ľudských stretnutí všeobecných, nie len divadelných. Ústrednou tematickou líniou bola túžba po stretnutí, resp. stretávaní sa s bizarným vtákom „uneseným“ z rovnomennej rozprávky Hermanna Hesseho. Vták ako metafora abstraktnej predstavy čohosi pozitívneho, príjemného. Lež lepšie sa na takejto dráhe letiaceho sna vo vtáčom zobáku letí v literatúre ako na javisku. Predstavu snovú, ľahkú, subjektívnu i citlivú môže si čitateľ sám navodiť, zatiaľ čo na javisku ju treba zhmotniť a prezentovať akosi univerzálne. Ako sa však v takej chvíli stretnúť so všetkými (téma, tvar, herec, divák...)? Pani režisérka Eva Jacevičová hľadala. Našla bielu farbu, do ktorej zaodela všetko a všetkých – možno teda jeden z kľúčov... Ako sa však jej inscenačné „stretnutie“ rozvíjalo ďalej, nie všetko sa stretlo, teda ledačo aj obišlo. Hesseho nepolapiteľný vták bol, paradoxne, temer na dosah, príbeh sa rozplynul v spleti naznačených situácií, ktorým často chýbala pointa, viaceré sa opakovali niekoľkokrát

bez významotvorného posunu, striedaniu jednotlivých obrázkov chýbal rytmus, energia, pohyb, ergo túžba premietnutá do fyziologickej reakcie a spolu s ňou vývoj, posun, plynúci čas.

Divadlo – ako tlmočník výpovede – sa na toto stretnutie akoby nedostavilo. Prišli však rozkošné deti, žiačky a žiaci, herečky a herci súboru Alfa a mali tému, silnú túžbu, aj divákov. Stretnutie sa temer už uskutočnilo, nechýbalo veľa. Nádej však umiera posledná... vraj.

MIROSLAV DACHO

pred tabuľou

Rozhovor s režisérkou inscenácie Stretnutie Evou Jacevičovou

Vaša inscenácia sa zaoberá pomerne intímnu tematikou. To nemusí byť pre hercov v mládežníckom veku vždy jednoduché. Nezdáhali sa dievčatá niekedy až takto odkryť svoje vnútro?

Ja som necítila žiadny problém. Spočiatku si možno neboli isté, či vôbec prijať túto tému. Asi polrok trvalo, kým si túto tému zvnútorňovali, no potom to už išlo ľahko a nakoniec boli rady, že sa zaoberáme práve týmto problémom. Istý čas sme na hodinách pracovali tak, že k tejto téme smerovali, hoci ony samé si to v danom momente neuvedomovali. Nakoniec veľkú časť nápadov, ktoré sa použili v inscenácii priniesli práve ony.

Vaša poetika je pomerne abstraktná. Inklinujú k takémuto typu divadla i herečky?

Dievčatá to oslovilo. Rekvizity i samotná plachta im pomáhali vytvárať veci, kto-

ré sme neskôr dokázali použiť. Vznikalo to na hodinách. Samozrejme, že nie úplne všetko sa dalo použiť, no ako som už spomínala, veľkú časť inscenácie vytvorili práve samotné dievčatá.

Váš príbeh je najmä o šťastí. To je zdanlivo jednoduchá vec. Hovorí sa o ňom tiež jednoducho?

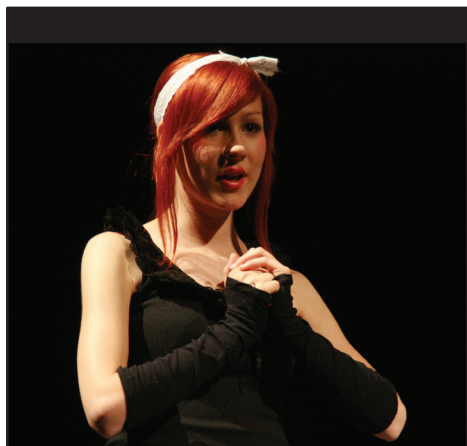
Na prvej hodine sa písali všetky asociá-

cie na šťastie a nešťastie. Na tieto témy následne vznikali improvizácie. Spočiatku sme hovorili o šťastí a nešťastí skôr všeobecne. Neskôr som priniesla text Hesseho rozprávky, ktorú som veľmi chcela robiť. Nakoniec to vyplynulo tak, že hoci je tento príbeh o niečom inom, vrátili sme sa k téme šťastia a toho, čo s ním súvisí.

Zhováral sa MIRO ZWIEFELHOFER

Žalobaba žaluje

KRW STORY // stanislav štepka // mária harčaríková
// ds traumaťák // zuš bernoláková košice

Amatérske divadelné súbory často siahajú po predlohách Stanislava Štepku, ktoré sú všeobecne známe z produkcie Radošinského naivného divadla (RND). Je to samozrejme pochopiteľné, pretože texty Stanislava Štepku ponúkajú mnohé slovenské témy oblečené do príťažlivej formy tak pre amatérskych tvorcov, ako i pre divákov. Pravdou je však i to, že tieto texty sú neprenosné. Typové dispozície RND na

čele so Stanislavom Štepkom a už zosnulými členmi Katarínou Kolníkovou či Jánom Melkovičom sú v divadelných súboroch nezastupiteľné. Ďalším diskutabilným motívom je náhľad na Štepkove predlohy, odlišný od poetiky RND, ktorý by ich posunul do iného svetla. DS Traumaťák z Košíc sa rozhodol inscenovať Štepkovu paródiu na postavu Alžbetu Báhory, pod názvom Krw story. Text podrobili tvorcovia radikálnym škrtom, ktoré z pôvodnej Štepkovej hry urobili len akýsi trailer na Krw story. Tvorcovia vyselektovali a zinscenovali časti hry, ktoré im ponúkali komické, parodické a satirické motívy, ktoré podporovali všetky inscenačné zložky. Scénu tvorila kaširovaná vaňa, ktorá bola zároveň posteľou, mileneckým lôžkom, vražednou kaďou ako i rakvou a figurína, ktorú nám v žiadnej akcii režisérka nezadefinovala – stala sa tak len nepochopenou atrapou. V kostýmoch sa prejavilo omhoho viac

invenčnosti a nápaditosti vo vzájomnej symbióze so zvoleným žánrom inscenácie. Hudobnú zložku tvorili piesne RND, ktoré mladí protagonisti zvládli bravúrne, avšak tieto pasáže nedokázali začleniť do kompaktnejšieho celku a boli len samé o sebe – osihotené hudobné čísla s nie celkom zdarnými pohybovými vložkami. Pohybová zložka inscenácie spočívala v akomsi komixovom radení obrázkov a v ich stop-timeoch. Tento princíp príbeh ako i situácie znejasňoval a retardoval. Paradoxne najviac fungoval z hľadiska hereckej práce práve princíp statického herectva (aký využívajú aj tvorcovia RND). Tých momentov však z hľadiska pričastého využívania komixového motívu bolo pramálo. Súbor z Košíc prekvapil disponovaným hereckým kolektívom, najmä protagonistka slúžky Marišky Marica Kirschnerová, ktorá na javisko priniesla vo svojom hereckom prejave zaujímavé momenty.

MICHAL DITTE

pred
tabuľou

**Rozhovor s Maricou Harčaríkovou,
režisérkou inscenácie Krw story, DS
Traumaťák**

Prečo ste si vybrali Krw story?

Pred rokom sme s najstaršími robili vážnejšiu vec. Tak sme teraz hľadali inú predlohu. Bolo to aktuálne, v kinách bežal film Báhoryčka a páčil sa nám scenár a máme radi Radošinské naivné divadlo.

Výberu textu predchádzal nejaký proces, alebo to bol okamžitý nápad?

Priznám sa, že to napadlo mňa, ale všetci ma od toho odhovárali. Pretože Štepka je neopakovateľný, nehrateľný, je to veľké riziko. Začalo to tým, že sme pred asi dvoma rokmi robili kúsok Jánošika ako absolventské predstavenie. Malo to úspech a dobre sa to deckám robilo.

Ako pracujete so študentami, je to vaša ré-

žia, alebo skôr ich nápady?

Väčšie skúsenosti mám s menšími deťmi, s ktorými pracujem formou detskej dramatickej tvorivosti a to prenášam aj sem. Tvoríme spoločne, vychádzam z ich prirodzených daností a teraz sú už skúsenejší, sami nahadzujú. Vstupujem do toho dosť, ale na prvom mieste je ich dispozícia a ich tvorivosť.

Koľko ste na tom robili?

Na konci minulého školského roka sme to ušili asi za tri dni ako záverečné vystú-

penie. A študentom sa to veľmi zapáčilo, tak sme sa rozhodli ísť na DED-a (okresné kolo detskej dramatickej tvorivosti a divadla dospelých). Oprášili sme to v marci a potom sme sa tomu priebežne venovali, keďže študenti majú vždy nejaké povinnosti.

Čo chystáte ďalšie?

Bude to divadlo poézie. Využijeme všetky recitačné úspechy a spracujeme ich do divadelnej podoby.

DÁRIA FEHÉROVÁ

veľká prestávka

ALENKA PRED ZRKADLOM

Michal Ditte:

- » Ak to takto skonstrastniem (čítaj „dám do kontrastu“)
- » Je to vlna -nástročnej baby, ktorej sa zapalujú členky.
- » Preháňajte! Aj keď vás možno budúci rok na tomto pléne skritizujeme za to, že preháňate, ale preháňajte!
- » Baba začne štrikovať sveter a zrazu uštrikuje šál trnavského Spartaku.

Miro Dacho:

- » Inscenačný kľúč takmer à la Barč-Ivan Dvaja.
- » Je ťažké byť na javisku súčasne a zároveň odrezane. A v tomto boli herečky dôsledné.

Miron Pukan:

- » Pracujte, robte, preháňajte, a keď

budete preháňať – možno to nebude dobré.

ŠŤASTNÝ DEŇ

Miron Pukan:

- » Sukcesívne radenie autochtónnych etúd sa zdá trochu málo.

Michal Ditte:

- » Ja si nič nepamätám, lebo ja som to ešte nevidel.
- » Ja som pantomímu nikdy nerobil, ani ma to nelákalo, ani na to nie som dost' disponovaný. Veľa fajčím.

KRW STORY

- » Mária Harčariková: Máme doma takú železnú tyč...
- » Michal Ditte: A čo Vám doma zavádzala?

D.F. a M.Z.

slohová práca

téma
odpovedajú ostatní porotcovia
(na päťtorku, sadnúť!)

Deti a mládež čelia v dnešnej dobe množstvu lákadiel: televízia, internet, zábava bez zodpovednosti a sloboda bez hraníc. Môže divadlo obstáť v takejto konkurencii?

JÁN FAKLA

Môže, ak sa nedáme.

ALŽBETA VEREŠPEJOVÁ

Áno, aj.

MIRON PUKAN

Nádejam sa, že ešte áno.

somárska lavica

DÁRIA FEHÉROVÁ

Vaša dcéra sústavne vyrušuje na hodinách literatúry scénickými poznámkami a monológmi zo Shakespeara v pôvodnom znení bez titulkov. Pokiaľ sa bude táto nedisciplinovanosť v budúcnosti opakovať, budeme ju musieť preradiť na doktorandské štúdium.

MIROSLAV ZWIEFELHOFER

Žiak v triede bezostyšne propaguje multikulturalizmus a spolužiakom nadáva v nemeckom jazyku. Počas veľkej prestávky na zadnú stranu tabule nakreslil vlastný rodokmeň do 17. storočia. Minul pri tom štyri farebné kriedy, prosíme nahradiť.

SAMUEL TRNKA

Váš syn používa na učiteľský zbor iróniu a medzinárodnú terminológiu, za čo ho bol učiteľ telocviku nútený stretať medicimbalom. V slohových prácach nehanebne používa druhý plán a intertextuálne odkazy. Meškáva. Zvažujeme podmienené vylúčenie.

tiráže

Festivalový denník EXIT 09, 1. číslo
Šéfredaktorka: Dariuška Fehérová, šiestačka
Redaktor: Mirko Zwiefelhofer, tretíak
Jazyková redakcia: predstieraná
Grafická úprava: Samuško Trnka, repetent
Foto: Miruška Majorošová, druháčka
Vydáva: MsKS Levoča
Náklad: 100 kusov, samostatne nepredajné